

Zprávy a oznámení

Mše 28. listopadu

V úterý 28. listopadu budu mít večer přednášku pro křesťanskou akademii v Třeboni a tudíž zde v Rožmitále nebude mše sv. Intenci odsloužím v tento den na vikariátní konferenci v Březnici od 9.00 hod.

Sbírka na bohoslovce

O první adventní neděli 3. prosince bude kostelní sbírka určena na náklady spojené se studiem bohoslovců naší diecéze. Nejde jen o studenty v Praze, ale i v teologickém konviktu v Olomouci, v Římě a v rakouském Heiligenkreuzu. Celkem se na kněžství pro naši diecézi připravuje 11 mladých mužů.

Mikulášská nadílka

Po mši sv. 6. prosince přinese sv. Mikuláš nadílku dětem z naší farnosti. Prosím rodiče, aby účast svých dětí na nadílce co nejdříve nahlásili paní katechetce Hochmutové, aby bylo možno připravit odpovídající počet dárků.

Mše v domově důchodců

Adventní mše sv. bude sloužena v kapli rožmitálského domova důchodců ve čtvrtek 7. prosince od 15.00 hod.

Přednáška o čarodějnicích

V pátek 8. prosince vás zve po mši sv. místní pobočka křesťanské akademie na přednášku P. Ivo Prokopa. Tématem je pronásledování čarodějnic: Mýty, předsudky a realita ohledně čarodějnických procesů. Začátek bude přibližně od 18.45 hod. v Modrém salonku Brdského památníku.

Úmysly mší svatých od 27. listopadu do 10. prosince 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 27.11.	mše sv. není	Po 4.12.	mše sv. není
Út 28.11.	mše sv. není intenci za živé i † z rodiny Biskupových, Fialových a Dufkových odsloužím v Březnici	Út 5.12. M	Za Josefa Sýkoru, Jaroslava Flemra a Annu Vintrovou
St 29.11. M	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.	St 6.12. M	Za Františka Češku, Jeho manželku Miladu, švagra Vojtěcha a sestru Marii Stupkovou
Čt 30.11. M	Za Marii Vonáškovou	Čt 7.12. m	Za † Jaromíra Růžičku
Pá 1.12. M	Za rodinu Holanovu	Pá 8.12. M	Za Marii Trčkovou, rodiče z obojí strany, bratra Adolfa a na poděkování za prokázané milosti a Boží pomoc a ochranu v uplynulém roce
So 2.12. M	Za † rodiče Peštovy	So 9.11. M	Za Antonína Jarábka a obojí rodiče
Ne 3.12. R	Za Marii a Karla Kloudovy, Marii a Josefa Tolmovy	Ne 10.12. R	Za Růženu a Rudolfa Zajíčkovy, rodiče a sourozence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 6. 12. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 20 Ročník III 26. listopadu 2006

Podobenství o kalhotách

V diskusích na internetu se svého času rozpoutal spor o výlučné postavení křesťanství. Jedna z odpůrkyní přirovnala křesťanské náboženství ke kalhotám – ty se totiž dají nosit určitý čas, ale až z nich člověk vyroste, jsou mu těsné, vymění je za jiné. A podobně že je tomu i s náboženstvím: když vám křesťanství přestane vyhovovat, vyberete si náboženství jiné, vždyť je to v důsledku jedno...

Přirovnání je to pěkné, což o to, a k tomu jen těžko napadnutelné. Má však jednu vadu na kráse – srovnává nesrovnatelné. Vyměním-li totiž jedny kalhoty za jiné, stále zůstanu u kalhot. Mění se jejich velikost, barva, střih a další vlastnosti – kromě jediné: zůstávají kalhotami. Vezměme si na pomoc filosofický model podle Aristotela (a Tomáše Akvinského); mění se případy (lat. accidentia), ne však to, že se jedná o kalhoty – podstata (substantia). Podstatou křesťanství ale není jen to, že je náboženstvím, tedy jakousi výpovědí o božství a o vztahu k němu; podstatou křesťanství je všechno, co dělá křesťanství křesťanstvím a co je odlišuje od ostatních náboženství, ať je to například víra v jediného Boha (oproti hinduismu) či v to, že tento Bůh je ve třech osobách (oproti islámu).

Můžeme tedy vyměnit jedny kalhoty za druhé, ovšem nikoli například za svetr, chceme-li zůstat u kalhot. To i ono je součástí oděvu, ale zkusili jste si někdy místo kalhot obléci svetr a vyjít tak na ulici? Nebo úplně bez kalhot, jen ve spodním prádle? S tím, jak člověk roste, mění jedny kalhoty za druhé, podstata kalhot však zůstává zachována. S tím, jak roste jeho víra, poznání a schopnosti, mění se jeho pohled na Boha (vyrůstá od „dětské“ víry k „dospělé“), ne však Bůh sám; podstata víry zůstává zachována. Jinak věří pětileté dítě, jinak student, jinak matka rodiny, jinak osmdesátiletá stařenka, jinak pěstitel jabloní, jinak atomový fyzik, ale všichni věří v totéž a vyznávají stejné krédo, jsou-li křesťany. Všichni „nosí kalhoty“, ale každý jiného střihu, velikostí, barvy a materiálu.

Kdybych chtěl srovnávat jednotlivá náboženství mezi sebou (což je z hlediska religionistiky legitimní) a zůstat u kalhot jako symbolu křesťanství, pak bych musel ostatní náboženství nazvat nikoli jinými kalhotami, ale jinými částmi oděvu. Pak mohu říci, že některá náboženství jsou si bližší (asi jako kalhoty a kraťasy), některá se od sebe liší více (jako kraťasy a tričko, byť se v obou případech vyznačují pokrytím jen částí končetin) a některá jsou si blízká jen zdánlivě (jako košile a kravata – i když se nosí při sobě, vypadají úplně jinak). Ovšem jen jedna ze zmiňovaných složek oděvu je kalhotami; nemůžeme říci, že svetr „jsou v podstatě kalhoty, jenže trochu jinak“.

Pojďme ještě trochu dále – ačkoli existuje značné množství druhů oblečení, ne všechny si člověk může obléci, aby mu to stačilo „k přežití“. Cokoli si na sebe mohu navléci, abych mohl říci, že mám něco na sobě; mám však poněkud zúžený výběr, nechci-li být nahý. V tomhle směru prostě sebekrásnější sako či klobouk kalhoty nenahradí. Nejintimnější části těla zakryje dokonale jen takové oblečení, které vede od pasu dolů a má zvlášť otvory pro obě nohy. Ale předesílám, že behat jen v plavkách po městě nebudu, rozhodně ne v zimních měsících. Jak vidno, kalhoty hrají svou nezastupitelnou roli. Nabízí se přirovnání – byť pokulhávající – k výjimečnosti křesťanství.

Ostatně všimněte si, že člověk, který se náhle ocitl bez kalhot (byl např. okraden na koupališti), který je nahý, se snaží zakrýt nějakým jiným způsobem, fíkovými listy počínaje a ručníkem kolem pasu konče. Podobně ti, kteří jsou podle vlastních slov bez vyznání, až příliš často hledají nějaké náhražky v pověrách, horoskopech, strachu z černých koček, takzvaném humanismu či vědě. Snaží se zakrýt svou nahotu. Nemám nic proti vědě, ba naopak, ale vztah k Bohu suplovat nemůže; prostěradlo se také dělá z látky a dá se s ním v nouzi docela dobře zakrýt, ale oblečení plně nenahradí (a doba římských tóg už dávno minula).

Podívejme se na biblické vyprávění o Adamovi a Evě – dokud žili v plném společenství s Bohem, šaty nepotřebovali. Ostatně také se nedá dost dobře mluvit o víře, když mám zcela jisté poznání Boha; snad to nebude hereze, řeknu-li, že podle mého názoru neměli první lidé před pádem víru a náboženství v našem slova smyslu. Jakmile je však vztah s Bohem narušen, poznávají svou nahotu. A ejhle – Bůh jim dává jakési oblečení. (Gen 2,25; 3,7.21) Naše situace je vlastně opačná – my v Boha věříme, ale až se s ním setkáme tváří v tvář, naše víra pomine. A úvahy o tom, jak chodí světci v nebi oblékáni, ponechávám ilustrátorům pohádkových knížek.

Z vlastní zkušenosti mohu říci, že kalhoty člověk mění nejen proto, že z nich vyrostl, ale proto, že ztloustl. A tloustne se nezdravou životosprávou, například tím, že si člověk vybírá jen určité jídlo (příznává se, v mém případě se jedná o sladkosti) a ostatní složky vyvážené stravy vynechá. I někteří lidé si z komplexu pravd víry vybírají jen to, co se jim líbí, co jim chutná – pak jsou jim ovšem křesťanské kalhoty těsné. Ale je to vina kalhot, že nerostou spolu s mou tukovou vrstvou? A co se vyběravosti týče, výběr se řecky nazývá hairesis.

Nabízejí se další přirovnání v souvislosti s kalhotami. Jak se mění počasí, nosíme jiné kalhoty; střídáme je podle toho, je-li horko či zima, podle ročního období a podnebí. Ale teplé kalhoty v létě neroztrháme, nezničíme a nezahodíme. Stejně tak během liturgického roku oslavujeme jednotlivé klíčové okamžiky Kristova života, smrti a vzkříšení, aniž bychom je od sebe oddělovali a pro jedno zapomínali na druhé.

Někdy se nám může stát, že si kalhoty zašpiníme či roztrhneme; pak je třeba situaci napravit a vyhledat krejčího či čistírnu. Něco sice umíme spravit či vyprat sami, na něco ovšem nestačíme a jsme odkázáni na zkušeného odborníka a lepší čistící prostředky. Někdy se stane, že si kalhoty nadobro zničíme neopatrným zacházením a potřebujeme nové. Ale jsou tím vinny kalhoty? Zanevřeme nadobro na kalhoty, nebo si koupíme nové? A znovu připomínám, že nové kalhoty jsou stále kalhoty, nikoli kabát či ponožky. Co bychom si mysleli o člověku, který by prohlásil: „Lezl jsem přes plot a roztrhl jsem si kalhoty. Proto už kalhoty vůbec nosit nebudu a raději si koupím o tričko víc...“?

Kalhoty se mohou vyskytovat v nejrůznějších variantách a podobách. Také křesťanství má mnoho tváří a podob, je prožíváno v nejrůznějších spiritualitách, v řádech a kongregacích, farnostech a diecézích. Ale základ, podstata je stále táž. Člověk, který má jen jedny kalhoty, které nosí při každé příležitosti, a ještě se dívá spatra na ty, kteří nosí jiné kalhoty než on, a dokonce je střídají, je přinejmenším podivín. Tak se ovšem i mezi křesťany občas vyskytne někdo, kdo se upne jen na určitý aspekt prožívání víry a ostatní považuje za méněcenné. Sváteční kalhoty jsou dobrá věc, a stejně tak kalhoty od pyžama. Ale zkuste je někdy zaměnit! Řeknou o vás, že jste blázen. Přitom na oblečení samém není nic bláznivého, jen je bláznivý způsob jeho použití. Tak někdy věřící – byť v dobré víře – použije z kontextu vytřené slova Písma či izolovanou pravdu víry v naprosto odlišné souvislosti či nevhodné situaci. Výsledkem je bláznovství.

Zedník, který buduje základy domu, má montérky od malty, betonu a kdovíčeho ještě. To je v pořádku. Ale půjde-li na návštěvu, vezme si alespoň čisté texasky, nechce-li vypadat jako s odpuštěním buran. Jenže něco takového občas (být opět v dobré víře) předvedou někteří křesťané. Diskutují s lidmi nejrůznějších názorů, přičemž jako by je někdy chtěli „utlouci“ základy naší víry – biblickými citáty, dogmaty, výroky magisteria, papežskými dokumenty. Pěkně děkuji za takové „předvádění kalhot“. Pak vypadáme jako primitivové, kteří se ani nedovedou slušně obléci. Zatím ještě nestavím budovu, zatím vyjednávám o plánech, a k tomu se hodí spíše oblek než montérky. Až budeme společně budovat základy, pak je vytáhnou ze skříně.

A ne každý je zedníkem; někdo musí být architektem, někdo zahradníkem, někdo obchodníkem s realitami – a někdo třeba krejčím, který šije další kalhoty. (Ostatně na takových kalhotách se živí docela dost lidí – pamatujete si, „jak krtek ke kalhotkám přišel“? A jak byl nakonec šťastný, když měl konečně své kalhotky s kapsami?) Tak také „Kristus určil jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné pak za pastýře a učitele“ (Ef 4,11). Každý máme své „pracovní i odpočinkové kalhoty“, své místo v církvi a svou úlohu v Božím plánu spásy, který nás vede k tomu, „abychom si mohli vzít na sebe ještě (jako šat) i svůj příbytek z nebe“ (2 Kor 5,2), šat, který jsme „dobřela vyprali v Beránkově krvi“ (Zj 7,14), až se nám otevře „nový Jeruzalém, vystrojený jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha“ (Zj 21,2). A nezapomeňme se slušně obléci na svatbu (Mt 22,11–12), neboť „nadešla Beránkova svatba, jeho nevěsta se připravila“ (Zj 19,7–8).

Zdeněk Drška

Ozvučení kostela II.

Nečekal jsem, že již za tak krátkou dobu od vyhlášení sbírky na nový rozhlas v kostele budu moci poděkovat všem štedrým dárcům a sbírku ukončit. Podařilo se však, díky iniciativě pana Bečky, získat sponzorský dar ve výši 25.000,- Kč od polygrafické firmy pana Martina Peroutky z Buštěhradu. Za tento dar jsem opravdu velmi vděčný, stejně jako za všechny ostatní velké i malé příspěvky, které umožňují, abychom za ozvučení včas zaplatili.

Sbírka je tedy s Boží pomocí i konce a ozvučovací zařízení je nainstalováno a v provozu. Podle ohlasů se zdá, že je nyní v kostele opravdu rozumět dobře. Mohlo by se však stát, že ti, kdo používají ke kompenzaci sluchové vady naslouchací přístrojek, uslyší na některém místě špatně. Zvuk je nyní mnohem silnější než dříve, naslouchátko jej ještě zesílí a pak vzniká problém. V tomto případě je třeba najít si vhodnější místo v kostele či si naslouchátko trochu jinak seřadit.

To, abychom si v našem kostele opravdu rozuměli, však žádná technika nezajistí. To zabezpečí jen vzájemná ohleduplnost, schopnost naslouchat i srdcem a opravdová snaha žít podle Božího slova. Kéž se nám to přes všechny naše slabosti daří.

P. Ivo Prokop

Z historie 44. část – P. František Roubík (1.)

Nového starorožmitálského faráře jsme měli tu čest již poznat jako zdejšího kaplana, přesto však neuškodí dát slovo jemu samotnému. Takto započal své zápisy do farní kroniky.

„Nástupcem vp. faráře Josefa Bouše, který ku podivu všech odešel z této fary do Týna nad Vltavou, dosazen za faráře P. František Roubík, superior kníž. arc. domu v Klatovech, kam před 4 léty jako kaplan Staro Rožmitálský odešel. Nastoupil zde dne 1. září 1912. Narodil se dne 1. září 1868 v Leskovicích na bývalém panství kníž. arcibiskupském (robotou do dvora Pejškova na Červeno Řečicku) v polit. okresu Pelhřimovském. Po vysvěcení na kněze 17. července 1892 v Čes. Budějovicích kaplanoval ve Starém Rožmitále s bratřími Lhotskými za p. faráře Linhartu Pintera, pak v Rynárci a po 5 let v Červené Řečici, na to byl administrátorem děkanství v Červené Řečici po 7 měsících, později administrátorem fary Vonšovské po odchodu p. faráře Josefa Bouše do Starého Rožmitála. Tento pan farář vyžádal si jej k sobě za kaplana a 9 let při něm ve svornosti a lásce spolupracoval zároveň s veleb. pánem P. Otakarem Novým, II. kaplanem. Nyní přišel do Rožmitála, tedy po třetí do duchovní správy, kdy po víceletém přerušení, což možno považovati za zvláštnost. Současně s ním nastoupil místo II. kaplana veleb. pán P. Josef Kúrka po vel. pánu P. Janu Šedivém, který dokončiv administraci fary, na svou žádost odešel za kaplana do Dolní Cerekve na kníž. arcib. patronátu. Zde se mu nelíbilo, vrátil se do kraje Pelhřimovského, kde dříve jako kaplan v Rynárci působil. P. Jos. Kúrka narodil se 5. března 1883 v Hojovicích u Černovic v kraji Táborském a vysvěcen byl dne 19. července 1908 v Čes. Budějovicích. Prvním kaplanem byl P. Otakar Nový, katechetou v městě P. Josef Jána.“

P. Roubík přišel do Rožmitála v den svých 44. narozenin a prožil tu následujících 12 let svého života. Farnost dobře znal, tak se mohl dát hned do práce. A skutečně nezaháležel. Ale o tom až příště.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová